

РЕШЕНИЕ

№ 10900

гр. София, 05.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 24.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4073** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145 и сл. от АПК](#) във вр. с [чл. 87, ал. 1](#) и [ал. 3](#) вр. с [чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ](#).

Образувано е по жалба на М. Т. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 226000-5436/20.03.2024г. на началника 02 РУ при СДВР, с което се отказва издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана, както и продължаването на срока на същото.

В сезиращата съда жалба са изложени аргументи за незаконосъобразност на постановения отказ. На първо място се сочи, че е налице противоречие между мотиви и диспозитив, тъй като производството е относно продължаване срока на издаденото разрешение, а отказът е мотивиран на основание чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ. На следващо място жалбоподателят счита, че наличието на криминалистична регистрация е ирелевантно обстоятелство за мотивиране на процесният отказ, тъй като в чл. 58 от ЗОБВВПИ никъде не фигурира наличието на такова, като основание за неиздаване на разрешение. Позовавайки се само на това твърдение, административният орган следва да посочи, освен конкретен запис в регистъра и всички обстоятелства около този запис, т.ч. образувано ли е наказателно производство по конкретния запис, привлечено ли е лицето като обвиняем, осъдено ли е или е оправдано, защото независимо от записа в регистър, единствения орган, който може да се произнесе по вината на едно лице е съда с влязла в сила присъда. В случая липсват такива данни, като жалбоподателя твърди, че никога не е осъждан за каквото и да било престъпление, а затова за което е бил несправедливо набеден, впоследствие

е бил оправдан. В тази връзка представя заповед № 3286з.2852/09.08.2023г. на Зам. директор на СДВР, с която е постановено да се снесе от всички информационни фондове на МВР полицейската регистрация за него.

На следващо място жалбоподателя твърди, че оспорения акт е постановен в противоречие с материалния закон, тъй като в производство по подновяване на вече издадено разрешение, каквото според него се е развило в случая не е необходимо заявителя да доказва отново обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, а само да декларира, че няма промяна в тях. Според него административният орган е следвало да води производство по реда на чл. 87 от ЗОБВВПИ.

В открито съдебно заседание оспорващият се явява лично. Заявява, че поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорения акт.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Съдът, след запознаване с изпратената административна преписка, жалбата и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. Т. М. притежавал издадено разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана, № 20180412166/30.03.2018г.

На 21.02.2023г. е входирано Заявление № 134000-512/21.02.2023г. за продължаване срока на разрешението за съхранение, носене и употреба на оръжие до началника на 02 РУ-СДВР, като по възложената проверка е изготвена докладна записка от 10.03.2023г. до началник на 02 РУ-СДВР, в която се сочи, че от проверка в Единния информационен регистър на МВР-ЦИС „Полиция -КОС“ се установява, че през 2000г. срещу М. е образувана преписка ЗМ/278/2000 по описа на РУ-Гулянци за деяние по чл. 206, ал. 1 от НК – Обсебване, както и че през 2011г. срещу М. е образувана преписка ЗМ № 61/2011г. по описа на РУ – Гулянци за деяние по чл. 234В, ал. 1 от НК - непълно отчитане на енергийни/водни системи. За 2011 до 2023г. за М. не са установени данни за повдигнати или образувани ДП за извършено умишлено престъпление от общ характер и лицето не е осъждано, както и не са му налагани административни наказания по чл. 218б от НК.

С издадената на 10.03.2023г. докладна записка е предложено срока на разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана като физическо лице да бъде продължен.

Със заявление вх. № 134000-747 от 17.03.2023г. М. е поискал да бъде прекратена преписката по горепосоченото подадено заявление за продължаване срока на издаденото разрешително.

С протокол за приемане на ОБВВПИ вх. № 134000-763/17.03.2023г. М. е предал на мл. полицаи при 02 РУ на МВР притежаваните от него два броя късоцевно огнестрелно оръжие и посочените в същия протокол боеприпаси.

С докладна записка рег. № 226р-12254/22.03.2023г. до началника на 02 РУ при СДВР е предложено преписката по посоченото заявление да бъде прекратена.

На 06.03.2024 г. е входирано ново заявление с вх. № 134000-410/06.03.2024г. за подновяване на разрешението за съхранение и носене на оръжие до началника на 02 РУ-СДВР, в което се сочело, че оръжието е необходимо за самоотбрана, тъй като в качеството му на юрисконсулт на две дружества се налага водене на дела, с които се засягат сериозни материални интереси и също така като управител на магазин много често се налага да пренася суми в брой, както през деня, така и в тъмната част на

денонощието. На основание чл. 87, ал. 1, т. 4 ЗОБВВПИ декларира, че са налични обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 10 от с.з. Към заявлението са приложени необходимите документи.

На 18.03.2024 г. е издадена заключителна докладна записка до началника на ОЗ РУ-СДВР, в която се сочи, че за лицето има данни и фигурира като извършител на престъпление по чл. 206 от НК ЗМ № 278/2000г. по описа на РУ Гулянци. Няма данни през последните три години за психично заболяване или да е лекувано в лечебно заведение за употреба на наркотични вещества, няма данни да са му налагани мерки за защита по Закона за защита от домашно насилие, както и не е осъждан за умишлено престъпление от общ характер и срещу него няма обвинения за такова престъпление и не е получавано уведомление по чл. 182, ал. 2, т. 2 или чл. 221, ал. 6 от ДОПК. Посочено е, че М. притежава два броя късоцевно огнестрелно оръжие. Поради недоказана необходимост с докладната записка е предложено да не бъде продължен срока на разрешителното.

На 20.03.2024 г. до М. М. е изготвено съобщение, с което на основание [чл.34, ал. 1 - 3 от АПК](#) лицето е уведомено, че, поради отпадане на основателната причина на [чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ](#) за притежаване на огнестрелно оръжие и наличие на криминална регистрация по чл. 206 от НК започва производство по отказ за продължаване на срока на разрешението.

Въз основа на извършената проверка и представените доказателства е издадено процесното Решение № 226000-5436/20.03.2024г. на началник ОЗ РУ при СДВР, с което се отказва издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана, както и продължаването на срока на същото. В мотивите на решението се сочи, че изложените в заявлението твърдения не се подкрепят от доказателствата, нуждата от самоотбрана не е установено, липсват доказателства за конкретни посегателства против личността му или на членовете на неговото семейство. За обосноваване на процесният отказ административният орган сочи, че предотвратяването на потенциални посегателства върху личността и имуществото и на членовете на семейството не може да мотивира притежаване на огнестрелно оръжие и подновяване срока на разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана. Заплаха от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки гражданин и разширяването на тълкуването на необходимостта като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития би довело до издаването на разрешение практически на всеки и би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона за установяване на основателността на искането за дейностите с огнестрелно оръжие.

С посоченото решение на основание чл. 153, т. 6 и чл. 155, ал. 1, във вр. с чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, поради недоказана необходимост от притежаване на огнестрелно оръжие както и наличието на регистрацията като извършител на престъпление по чл. 206 от НК е отказано издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана, както и продължаването на срока на същото.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по [чл. 149, ал. 1 от АПК](#), от надлежна страна, имаща правен интерес да оспори отказа, като неин адресат, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от началника на 02 РУ – СДВР по постоянен адрес на заявителя, който е материално и териториално компетентният орган във всички хипотези, отнасящи се до разрешителния режим за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях – [чл. 81, ал. 1](#), във връзка с [чл. 83, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#), [чл. 86, ал. 1](#), във връзка с [ал. 4 от ЗОБВВПИ](#), [чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) и [чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#).

Решението е в писмена форма, съдържа мотиви, както и съдържа необходимите реквизити съгласно [чл. 59 от АПК](#). Съдържа фактически и правни основания за издаване, поради което е мотивиран. Административният орган е приел от фактическа страна, че заявителят не доказва нуждата от самоотбрана, като липсват доказателства за конкретни посегателства против личността му или членовете на неговото семейство, с оглед на което е прието, че не е доказана необходимостта от притежаване на огнестрелно оръжие. Отказът е обоснован и с оглед наличието на регистрацията като извършител на престъпление по чл. 206 от НК.

В оспореното решение е посочено и правно основание за постановяване му, като е прието, че е налице основание по чл. 153, т. 6 и [чл. 155](#), във връзка [чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ](#) за постановяване на отказ за издаване на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие и за продължаване на срока на същото.

В производството по издаване на така постановеното решение е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е нарушен материалният закон. Съображенията за това са следните:

С оглед всички изложени фактически и правни основания в оспорвания акт следва да се посочи:

Разпоредбата на [чл. 81, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) регламентира реда за получаване на разрешение, т. е. приложението ѝ е предпоставено от липса на валидно разрешение и необходимост от такова. Съгласно посочената норма "за получаване на разрешение за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, български граждани, подават писмено или по електронен път заявление по образец до началника на РУ на МВР по постоянен адрес", към което прилагат изрично посочени документи. Съгласно [чл. 83, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) "при постъпване на документите по чл. 81, РУ на МВР оценява пълнотата и съответствието на подадените документи с изискванията за издаване на разрешение и извършва при необходимост проверка на място на обектите за съхранение. Съгласно [чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ](#) "началникът на РУ на МВР издава писмено или по електронен път разрешение за съответната дейност или мотивирано отказва издаването му".

В друго производство, обусловено от наличието на издадено и валидно (с неизтекъл срок) разрешение, регламентирано в чл. 87, е уредена хипотеза на подновяване на срока на разрешението. Съгласно ал. 1 на която разпоредба в едномесечен срок преди изтичане на срока по чл. 84, ал. 2 (в общия случай 5 години), лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до съответния началник на РУ на МВР, придружено от изрично посочени документи. Съгласно ал. 3 на чл. 87, разрешението се издава по реда на чл. 83.

На свой ред в трето производството по [чл. 155](#), във връзка с [чл. 58 от ЗОБВВПИ](#) (правно основание на процесния отказ) касае отнемане на издадено и валидно разрешение, независимо с изтичащ или не срок на валидност, при настъпване на някое

от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 – т. 8 или при отпадане на основателната причина по [чл. 58, т. 10 от ЗОБВВПИ](#) – самоотбрана, ловни цели и пр.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят М. Т. М. е притежавал Разрешение 20180412166/30.03.2018г. за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за самоотбрана, издадено му от Второ РУ към СДВР, за което съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗОБВВПИ 5 годишния срок изтича на 30.03.2023г. От доказателствата по делото се установява, че М. е подал заявление на 6.3.2024г., т. е. заявлението, по което е издадено оспореното решение е извън срока по чл. 84, ал. 2 от ЗОБВВПИ. От доказателствата по делото се установява също, че М. е подал и друго заявление за подновяване на така издаденото му разрешително на 21.02.2023г., но на 17.03.2023г. е поискал преписката по същото да бъде прекратена. Следователно подаденото на 06.3.2024 г. ново заявление за подновяване срока на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие в същността си представлява заявление за издаване на ново разрешение, тъй като същото е подадено след срока, в който е изтекло предходното такова.

Въпреки наличието на тези данни в издаденото решение е обективиран отказ за продължаването на издаденото разрешение, като в титулната част на същото е посочено, че производството е във връзка с подновяване на разрешение. Такова производство по реда на [чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) следва да се води, при положение, че жалбоподателят е разполагал с разрешение с неизтичащ срок на валидност към датата на подаване на заявление вх. № 134000-410/06.03.2024г.

Същевременно на второ място в обстоятелствената част на акта се съдържат мотиви, за недоказана необходимост от притежаването на огнестрелно оръжие, като така посоченото фактическо основание е относимо именно към хипотезата на производството по издаване разрешение по [чл. 81, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#).

На трето място, в диспозитива на акта изрично е формулирано, че се отказва издаването на разрешение и същевременно се отказва продължаването на срока на същото.

На четвърто място отказът е основан правно в разпоредбите на чл. 153, т. 6 и [чл. 155](#) във вр. с [чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ](#) – относимо към отнемане на разрешение с решение на органа, издал същото.

Така, като резултат е издаден административен акт, с който административният орган е посочил, че води производство по реда на [чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) – за подновяване на разрешението, поради изтичащ срок на валидност, въпреки, че този срок следва да е изтекъл, на следващо място от фактическа страна е приел, че не е налице основателна причина за самоотбрана, за да издаде, не да поднови разрешението, като краен резултат е формулирал отказ да издаде разрешение за самоотбрана, въпреки наличието на издадено такова, без да сочи дали е валидно, но не на последно място, е обосновал акта си в разпоредбата на чл. 153, т. 6 и [чл. 155](#), във връзка с [чл. 58, т. 10 от ЗОБВВПИ](#), отнасяща се до отнемане на издадено разрешение, независимо валидно. С това началникът на 02 РУ – СДВР е допуснал смесване между три хипотези на ЗОБВВПИ, след което е постановил изрично две волеизявления за отказ за издаване на разрешение и втори път за продължаване на срока на същото, но е основал процесния отказ с разпоредба, касаеща отнемане на разрешение.

Това противоречие между мотиви и диспозитив на административния акт е самостоятелно основание за неговата отмяна. Налице е противоречие между съдържанието на титулната част на акта, мотивите на същия, властническото

волеизявление, формулирано в диспозитива на акта и правното основание, на което е постановен процесният отказ. От така изложените мотиви – фактически и правни основания за издаване на спорния акт, абсолютно неясна е волята на административния орган, с което е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е ограничено правото на защита на жалбоподателя.

Административният орган освен това е приложил превратно и материалния закон.

В хипотезата на [чл. 87 от ЗОБВВПИ](#) се подновява разрешително, чийто срок не е изтекъл, като това обстоятелство въобще не е обсъдено с издаването на спорния акт и съответно е довело до смесването на отделно регламентирани в закона процедури, което е недопустимо. Нещо повече, в случая, вместо да определи предмета на производството съобразно извършените от М. действия и данните във връзка с тях, и съответно да го квалифицира правилно, административният орган е започнал производство по подновяване на издадено разрешение, без да посочва дали срокът му е изтекъл и същото е валидно и съответно без да е предприел необходимите действия за изясняване в цялост на всички относими за издаването на ново разрешение факти и обстоятелства. В тази връзка основателни се явяват изложените в жалбата възражения, че след като е установил наличието на регистрация на жалбоподателя като извършител на престъпление по чл. 206 от НК, което е регистрирано през 2000г., административният орган е бил длъжен да изследва обстоятелствата около тази регистрация как е продължило и с какъв акт е завършило производството в т.ч. относно наличието или липсата на вляза в сила осъдителна или оправдателна присъда. В контекста на посоченото административният орган е следвало, при съобразяване на разпоредбите на чл. 34 и чл. 36 от АПК, като събере всички необходими доказателства да изследва относимите и изрично формулирани по чл. 58 ЗОБВВПИ основания, въз основа на които не се издава разрешение. Неправилното процедиране е довело като резултат и до издаването на административен акт, в титулната и обстоятелствени части на който са смесени три различни хипотези на [ЗОБВВПИ – по чл. 81](#) (издаване на разрешение) и по чл. 87 (подновяване на разрешение с изтичащ срок на валидност), в чийто диспозитив също са налице две хипотези на ЗОБВВПИ – разпоредително е формулиран отказ за издаване на разрешение, но и отказ за продължаване на срока на същото, като посочено е правно основание за отнемане на издадено разрешение ([чл. 155](#), във връзка с [чл. 58, т. 10 от ЗОБВВПИ](#)). Във връзка с последното и предвид посоченото в отказа правно основание чл. 153, т. 6 и [чл. 155, ал. 1](#), във връзка с [чл. 58, т. 10 от ЗОБВВПИ](#) (за отнемане) следва да се отбележи, че отпадането на причината по [чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ](#) представлява самостоятелно основание, но за отнемане на издадено и валидно разрешение – преди да е изтекъл срокът на валидността му, вкл. и преди за лицето да възникне задължението по [чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#) (да подаде заявление за подновяване на разрешението). Това обаче се извършва в отделно и независимо производство, а отнемането е резонно, само в случай че се установи, че обстоятелствата, обосновавали нуждата от издаване на разрешението вече не съществуват. На първо място, и да се приеме, че водено в процесния случай е и такова производство,

нарушен е съществено процесуалният закон, тъй като по аргумент от [чл. 26, ал. 1 от АПК](#), М. М. не е уведомен, че за започналото административно производство по отнемане на издаденото му разрешение, съответно на лицето не е указана възможност да представи възражения и доказателства в рамките на такова производство. Липсва уведомяване в рамките на такова производство, което да съдържа посочване на фактическите и правни основания, въз основа на които служебно е иницирано такова административното производство – за отнемане на издаденото разрешение. Това ограничава възможността на лицето да упражни в пълен обем процесуалните права, които законът му предоставя в качеството на страна в производството и винаги води до издаване на порочен акт. На второ място и по същество в такова производство – по отнемане на разрешение, за да бъде направена преценка дали е отпаднала необходимостта от вече издадено по надлежния ред разрешение, което е предпоставка за отнемането му по [чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ](#), следва да се установи каква е била необходимостта, наложила неговото издаване. Доказателствената тежест в този случай е на административния орган, който, след като укаже на лицето, че следва да заяви кои са били обстоятелствата, обосновавали необходимостта да притежава, съхранява и носи огнестрелно оръжие, и след като провери какво е било основанията за издаване на разрешение в хипотеза необходимост от самоотбрана, следва да провери съществуването му и към момента на произнасяне с административен акт за отнемане на съответното разрешение (в този смисъл е Решение № 4571 от 11.04.2018 година, постановено по адм. дело № 6726/2017 година; Решение № 16087 от 27.11.2019 година, постановено по адм. дело № 15027/2018 година; Решение № 7456 от 20.05.2019 година, постановено по адм. дело № 6714/2018 година на Върховния административен съд).

С оглед на гореизложеното, настоящия съдебен състав намира, че жалбата е основателна и следва да се уважи, като акт бъде отменен, а делото върнато като преписка на административния орган за произнасяне по подаденото от жалбоподателя заявление, който при съобразяване включително на разпоредбата на [чл. 35 от АПК](#) в т.ч. и изясняването на въпроса за наличието на валидно разрешение към датата на подаване на заявлението да проведе съответното производство по указания в закона ред.

Мотивиран от гореизложеното и на основание [чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК](#), във връзка с [чл. 146, т. 3](#) и [т. 4 от АПК](#), настоящият съдебен състав на Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 226000-5436/20.03.2024г. на началника 02 РУ при СДВР, с което се отказва издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана, както и продължаването на срока на същото, като незаконосъобразно.

ВРЪЩА преписката на началника 02 РУ на СДВР, при МВР за ново произнасяне по реда на ЗОБВВПИ по подадено заявление вх. № 134000-410 от 06.03.2024г., съобразно дадените с решението указания по тълкуването и

прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ срок на за изпълнение на решението 1 (месец) от влизане в сила на настоящия съдебен акт.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: